

عنوان مقاله:

اثر بخشی بازیدرمانی مبتنی بر بهبود رابطه والد- کودک بر تعارضات والد- فرزند و تکانش گری کودک

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس بین المللی روانشناسی، مشاوره و علوم تربیتی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

نفیسه همتی - دانشجوی کارشناسی ارشد موسسه غیرانتفاعی پردیسان فریدونکنار

سلیمان یحیی زاده جلودار - دکتری روانشناسی، استادیار دانشگاه مازندران

محمدجواد رنجبر - دکتری روانشناسی، مدیرگروه روانشناسی موسسه غیرانتفاعی پردیسان فریدونکنار

خلاصه مقاله:

خانواده مهمترین واحد اجتماعی است که از بدو تولد نقش به سزایی بر رشد کودک دارد. مشکلات رفتاری کودکان به ویژه تکانشگری ریشه در تعارضات والد و فرزند دارد که ناشی از تعامل صحیح و مثبت بین والد و فرزند میباشد. یکی از بهترین راه ها برای برقراری ارتباط مثبت بین والدین و فرزندان استفاده از بازی است. این پژوهش با هدف تاثیر بازیدرمانی بهبود رابطه والد-کودک بر تعارضات والد-فرزند و تکانشگری فرزندان مورد استفاده قرار گرفته است. پژوهش حاضر با استفاده از طرح پیش آزمون پس آزمون با گروه آزمایشی و کنترل است. جامعه آماری تمامی مادران کودکان 9-7 ساله شهرستان بابل و نمونه ها با استفاده از نمونه گیری دردسترس از میان دانش آموزان دارای مشکلات رفتاری دبستان یاسنپی انتخاب شدند و به صورت تصادفی در دو گروه آزمایشی و کنترل قرار گرفتند. پیش آزمون پس آزمون با استفاده از پرسشنامه های تعارض والد-فرزند موری ال اشتراک و تکانشگری هیرسچفیلد به عمل آمد. داده ها با استفاده از روش تحلیل کواریانس مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته و نتایج حاکی از تاثیر بازیدرمانی مبتنی بر بهبود رابطه والد-کودک بر کاهش تعارضات والد-فرزند و کاهش تکانشگری کودکان است.

کلمات کلیدی:

بازی درمانی مبتنی بر بهبود رابطه والد- کودک، تعارضات والد- فرزند، تکانشگری کودک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1136531>

